

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 10 marca 2017 r. – Nefiye Yön/Landeshauptstadt Stuttgart.

(Sprawa C-123/17)

(2017/C 318/02)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Nefiye Yön*Strona pozwana:* Landeshauptstadt Stuttgart**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy klauzula „standstill” zawarta w art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia została w pełni zastąpiona przez klauzulę „standstill” zawartą art. 13 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia, czy też zgodność z prawem nowych ograniczeń swobody przepływu pracowników, które zostały wprowadzone między wejściem w życie decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia a rozpoczęciem obowiązywania art. 13 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia, należy nadal oceniać zgodnie z art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia?
- 2) Jeśli na pytanie 1 należy udzielić takiej odpowiedzi, że art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia nie został w pełni zastąpiony, to czy orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące art. 13 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia w pełnym zakresie odnosi się do stosowania art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia z takim skutkiem, że art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia co do zasady obejmuje także wprowadzone z mocą od dnia 5 października 1980 r. uregulowanie krajowe, na podstawie którego dołączenie współmałżonka do tureckiego pracownika uzależnia się od wydania wizy krajowej?
- 3) Czy wprowadzenie takiego uregulowania krajowego uzasadnione jest nadrzędnym względem interesu ogólnego, a zwłaszcza celem efektywnej kontroli imigracji i sterowania kierunkami migracji, jeśli szczególne okoliczności właściwe dla danego przypadku zostają uwzględnione poprzez stosowanie klauzuli dotyczącej przypadków przedstawiających nadmierne trudności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2017 r. Abubacarr Jawo/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-163/17)

(2017/C 318/03)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abubacarr Jawo

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla uznania, że osoba ubiegająca się o azyl „uciekła” w rozumieniu art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (UE) nr 604/2013⁽¹⁾, niezbędne jest ustalenie, że osoba ta celowo i świadomie wymyka się organom krajowym właściwym do dokonania przekazania, aby udaremnić lub utrudnić owo przekazanie, czy też wystarczy, że osoba ta od dłuższego czasu nie przebywa w przydzielonym jej lokalu mieszkalnym, a organ ten nie ma wiedzy na temat miejsca jej pobytu, wobec czego nie jest w stanie dokonać planowanego przekazania?

Czy zainteresowana osoba może powoływać się na prawidłowe stosowanie wskazanego przepisu i podnosić, w postępowaniu zmierzającym do podważenia decyzji o przekazaniu, że sześciomiesięczny termin na dokonanie przekazania upłynął, ponieważ osoba ta nie uciekła?

- 2) Czy do przedłużenia terminu określonego w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 604/2013 wystarczy, że dokonujące przekazania państwo członkowskie już przed upływem tego terminu powiadomi odpowiedzialne państwo członkowskie o tym, że dana osoba uciekła, wyznaczając przy tym konkretny, nie dłuższy niż 18 miesięcy termin, w którym przekazanie zostanie dokonane, czy też termin ten może zostać przedłużony jedynie w ten sposób, oba uczestniczące w procedurze państwa członkowskie wspólnie ustalą nowy termin?
- 3) Czy przekazanie osoby ubiegającej się o azyl odpowiedzialnemu państwu członkowskiemu jest niedozwolone, jeśli w wypadku przyznania tej osobie międzynarodowej ochrony, ze względu na warunki życia, jakich można spodziewać się w tym państwie, istnieje poważne ryzyko, że osoba ta byłaby traktowana w sposób, o którym mowa w art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Czy kwestia ta należy jeszcze do zakresu zastosowania prawa Unii?

Według jakich kryteriów prawa Unii należy oceniać warunki życia osoby, której zostało przyznane prawo do międzynarodowej ochrony?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Andreas Niemeyer/Brussels Airlines SA/NV**

(Sprawa C-269/17)

(2017/C 318/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andreas Niemeyer

Strona pozwana: Brussels Airlines SA/NV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 zdanie 2 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „odległości” oznacza jedynie ustalaną w oparciu o metodę ortodromiczną bezpośrednią odległość pomiędzy miejscem odlotu i ostatnim miejscem przylotu i to bez względu na rzeczywiście przebytą trasę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.